

Хванали се пакъ: ако на другия день слънцето изгрѣе отъ западъ, Първанъ ще върне имотитѣ на Радула, ако не — Радулъ ще му слугува и робува, докато е живъ.

И какво се случило на сутринята: за чудо и поменъ, слънцето се показало не отъ изтокъ, а отъ западъ. Единъ едничкъ пжтъ, откакто свѣтъ свѣтува, но така станало . . .

*

Когато Радулъ отвори очи, слънцето лѣеше [чудна червена по есенното небе. То изгрѣваше пакъ отъ тамъ, отъ гдето толкова години вече си изгрѣва. Съседитѣ въ околнитѣ дворове подвикваха на добитъка.

Радулъ се надигна. Съседитѣ стѣгаха колитѣ, почукваха ралата. Вадѣха сѣме отъ хамбаритѣ. Ще вървятъ да оратъ и сѣятъ.

— Радуле, Радуле, — говори отрезнѣлъ той, самъ на себе си, — слънцето нѣма никога да изгрѣе отъ западъ. Остави това пусто пиене. Плюй на ржцетѣ си и се залавяй за работа . . .

Излѣзе на двора. И се залови да гласи ралото и колата си.

Иванъ Василевъ

СЪНЛИВЕЦЪ

Колко много съмъ уморенъ!
Колко много ми се спи!
Не можа ли пжкъ звънчето
мъничко да потърпи?

И не знае ли, че много
отъ децата още спятъ?
И затуй ли настоява
толкозъ рано да вървятъ?

Азъ обичамъ да се уча
и обичамъ да чета.
Къмъ училището съ радостъ,
като ангелче летя.

Но защо ли всѣка сутринъ
толкозъ много ми се спи?
И не може ли звънчето —
мъничко да потърпи?

Йорданъ Русковъ